

(tekst burgemeester Blanksma-van den Heuvel bij aanvang raadsvergadering 2 september 2014)

Dames en heren,

Samen met u, wil ik stil staan bij de belangrijkste gebeurtenissen van de afgelopen tijd.

Een overdenking, een bezinning.

Soms ver weg en soms heel dicht bij.

Je denkt houdt het nou nooit op. De onrust in de wereld. De ruzies in de straat. Het onrecht. Het onbegrip. De intolerantie.

Het was een zeer onrustige zomer.

Het oorlogsgeweld in Irak, Syrië, Oekraïne, Israël en de Gazastrook. De beelden. Niet te pakken en niet te begrijpen. Het raakt je. En je voelt de onmacht. Je denkt waar zijn ze in de wereld mee bezig. Zij daar ver weg

En dan in een keer komt het dichtbij. Op 17 juli 2014, vlucht MH17, Malaysian Airlines, neergeschoten boven Oekraïne. Alle bijna 300 inzittenden kwamen daarbij om het leven.

196 van hen hadden de Nederlandse nationaliteit. Ons land werd ondergedompeld in rouw. Ook Helmond is diep geraakt door het overlijden van onze stadsgenoten: Jennifer van der Leij met haar zoon Rowen en Joop de Roo.

Het verdriet is groot. Onrealistisch en niet te begrijpen. De stille tocht hier in Helmond ter nagedachtenis laat een stad in rouw zien. Een stad die er is voor elkaar. Die in verdriet weet te verbinden Meer dan 1000 mensen.

Respect en steun. Onze inwoners laten een groot saamhorigheidsgevoel zien. Dat geeft hoop en steun in een moeilijke tijd. Onze gedachte gaan uit naar de nabestaanden.

Maar daar bleef het niet bij.

Een noodlotig bedrijfsongeval in het Helmondse bedrijf Xycarb kost het leven aan twee medewerkers. Half augustus. Twee trouwe, ervaren medewerkers overlijden aan verwondingen die ze oplopen bij hun werk. Het bedrijf in shock. 200 medewerkers. Gezinnen, vrienden en kennissen vol onbegrip.

Soms kun je gebeurtenissen niet bevatten. Het verdriet is groot.

Ook hier gaat ons medeleven uit naar de nabestaanden.

En dan, heel dichtbij, onmenselijk.

Afgelopen weekend het overlijden van een 86 jarige inwonster van Helmond. Mishandeld, bij een overval in haar eigen woning. Leidt tot haar dood.

Verdriet bij haar kinderen en familie is enorm. Niet te pakken. Waarom, een onschuldige niet weerbare mevrouw? Hier zijn geen woorden voor. Vol afschuw. Ons medeleven gaat uit naar de familie.

Dames en heren, ik heb alle nabestaanden gesproken. Ik heb het verdriet gevoeld. De tranen gezien. Woorden schieten te kort. Gebeurtenissen raken ons diep in het hart. Veel kunnen we niet begrijpen. Maar laten we er zijn voor elkaar.

Ik roep op tot verdraagzaamheid. In kleine kring maar zeker ook ver daarbuiten.

Op begrip, tolerantie.

Is het zo moeilijk ruimte te bieden, respect te hebben, het anders mogen zijn?

Laten we beginnen bij ons zelf.

Ik verzoek u om een moment van stilte

Dank u wel